



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 227/06-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť V. S., T., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14, čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cbs 31/03 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 257/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2006 doručená sťažnosť V. S., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14, čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom

pod sp. zn. 20 Cbs 31/03 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 257/04.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: «(...) Návrhom žaloby zo dňa 16. 07. 2003 som sa domáhal zrušenia „Rozhodnutia o vylúčení akcionára zo spoločnosti“.

V zamestnávateľskej organizácii S., a. s., H. som zakúpil zamestnanecké akcie v počte 720 ks za stanovenú cenu za akciu 300. Sk, spolu za 216.000.- Sk.

V zmysle Stanov a. s. S. H. zostávali vo vlastníctve naďalej tým pracovníkom, ktorí odišli do dôchodku v zmysle Čl. V Zamestnanecké akcie bod 17.

Súd vo veci neefektívne konal a robil zbytočné súdne prietahy.

Listom zo dňa 07. 10. 2003, ktorý som doručil Krajskému súdu v Trnave k č. k.: 20 Cbs 31/03-14 som musel oznamovať, že trvám na podanej žalobe a ďalej, že žiadam pozmeniť návrh žaloby aj o náhradu spôsobenej škody.

Súd vytýčil pojednávanie až takmer po 7. mesiacoch. Na pojednávaní som doručil súdu „Stanovisko navrhovateľa ku konaniu na súde 4. 3. 2004“.

Krajský súd rozhodol rozsudkom zo dňa 4. marca 2004, sp. zn.: 20 Cbs 31/03-61.

Proti horeuvedenému nespravodlivému rozhodnutiu Krajského súdu v Trnave sp. zn.: 20 Cbs 31/03-61 som podal odvolanie zo dňa 18. 07. 2004 doručené súdu 20. 07. 2004.

Z toho dôvodu, že vo veci nebolo konané takmer rok a pol, tak som dňa 7. 12. 2005 doručil na Krajský súd v Trnave „Sťažnosť na prietahy konania“.

Krajský súd listom zo dňa 3. 1. 2006 mi oznámil, že moju sťažnosť na prietahy konania postúpil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nespravodlivo rozhodol rozsudkom sp. zn.: 1 Obo 257/2004 zo dňa 7. februára 2006.

Stanovy a. s. S. H. schválené valným zhromaždením 18. mája 1995 zaručovali zamestnanecké akcie aj po odchode do dôchodku v zakúpenej hodnote 300.- Sk za akciu až do smrti dôchodcu. V dobrej viere na prílepšovanie nízkeho dôchodku som si zakúpil zamestnanecké akcie, ktoré mali vylepšovať nízke dôchodky, z príjmov za dividendy, až do mojej smrti.

Tu chcem zdôrazniť, že 10 pracovníkov a. s. S. H. nadobudlo cca 80 % akcií bez akéhokoľvek fin. vkladu, lebo ich splácanie bolo dohodnuté z dosahovaného zisku po

odpočítavani nákladov spojených s modernizáciou a. s. V tejto dobe účtovná hodnota a. s. bola 1,8 miliardy Sk, čo po modernizácii bolo zvýšené na hodnotu cca 4 miliardy Sk.

V tomto prípade je ustanovenie Obch. zák. diskriminačné voči akcionárom, ktorí vlastnili zamestnanecké akcie. V danom prípade bol som v zmysle § 177 Obch. zák. povinný splatiť emisný kurz akcií, ak naďalej som mal v úmysle byť akcionárom tejto spoločnosti.

Následkom uvedeného mi vznikla škoda z toho dôvodu, lebo som chcel byť naďalej akcionárom, ako bol pôvodný úmysel v zmysle stanov a. s., ktoré boli schválené valným zhromaždením 18. 5. 1995.

Mimoriadne valné zhromaždenie zo dňa 8. 8. 2002 a následné rozhodnutie o vylúčení akcionára dňa 14. 7. 2003 predstavenstvom spoločnosti, boli nespravodlivé rozhodnutia, ktoré sú diskriminačné s ohľadom na schválenie zamestnaneckých akcií 18. mája 1995 a v dobrej viere pri zakúpení týchto akcií.

Súdy nebrali v zreteľ uvedené skutočnosti ani to, že každý sa môže domáhať svojho práva a že každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím – upravené v čl. 46 ods. 1, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej súdy nebrali do úvahy, že som postupom bývalej zamestnávateľskej organizácie a. s. S. H. bol donútený zaplatiť zvyšok akcií vo výške 335.450.- Sk.

Zakúpením akcií na základe stanov a. s. z 18. mája 1995 za hodnotu 300.- Sk spolu 216.000.- Sk som takto nadobudol svoj majetok, ktorého ochranu mi zabezpečuje aj Článok 1 – ochrana majetku, Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého ochranu nemôže zrušiť nejaké nové ustanovenie Obchodného zákonníka, ktoré je diskriminačné, čo je zároveň v rozpore s Článkom 14 – Zákaz diskriminácie „Dohovoru“.

Uvedeným nesprávnym postupom všeobecných súdov bol porušený aj Článok 17 – Zákaz zneužitia práv „Dohovoru“.

V zmysle horeuvedeného bolo vo veci nespravodlivo rozhodnuté, vo veci boli robené zbytočné súdny prietahy a neefektívne konanie, následkom čoho je porušený čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a tiež Článok 6 ods. 1 „Dohovoru“. (...)

Na základe skutočností uvedených v časti I. tejto sťažnosti je nesporné, že Krajský súd v Trnave a následne Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim postupom vo veci porušili základné práva upravené v čl. 48 ods. 2, v čl. 46 ods. 1 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Na základe tohto porušenia bol porušený aj čl. 12 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Ďalej vo veci boli porušené nasledovné Články „Dohovoru“: Článok 6 ods. 1, Článok 14, Článok 13, Článok 17.

V Dodatkovom protokole k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bol porušený Článok 1 – Ochrana majetku.

Skutočnosť, že Krajský súd v Trnave a následne Najvyšší súd Slovenskej republiky zdĺhavo konali, konali neefektívne vyvolával u mňa dlhodobý stav právnej neistoty.

Predmet namietaného konania nie je právne ani fakticky tak zložitý, aby objektívne podmieňoval dlhšiu dobu na prípravu spravodlivého rozhodnutia.

Krajský súd a ani Najvyšší súd Slovenskej republiky neakceptovali uplatňované moje práva, ktoré mi zaručuje Ústava Slovenskej republiky a tiež Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle Dodatkového protokolu k „Dohovoru“, nespravodlivo rozhodovali, následkom čoho mi vznikli veľké škody a nemajetková ujma, veľká psychická záťaž následkom ktorej bolo porušené moje zdravie. (...)

Nečinnosťou a nespravodlivým rozhodnutím som diskriminovaný, mám znemožnené právo na účinný opravný prostriedok, sú zneužívané práva v môj neprospech pre akciovú spoločnosť a takto nie je zabezpečená moja ochrana majetku, ktorým som nadobudol v hodnote 216.000.- Sk v počte 720 ks akcií zamestnaneckých, v dobrej viere, že tieto zostanú bez zmeny až do mojej smrti.

Spravodlivým rozhodnutím všeobecnými súdmi došlo by u mňa k podstatnému zlepšeniu mojej finančnej situácie, keďže som poberateľom nízkeho starobného dôchodku a ako osoba zdravotne ťažko postihnutá (som držiteľom preukazu ZŤPS s potrebou doprovodu sprievodcom, ktorý vydal pod č. 056606 Okresný úrad v T., odbor soc. vecí ÚPČ. Moja manželka je tiež držiteľkou preukazu ZŤPS, číslo preukazu je 089128, ktorý tiež vydal OÚ v T. a tak potrebuje doprovod inej osoby), nemám možnosť žiadneho iného príjmu.

Dlhodobý stav právnej neistoty spôsobil mi okrem iného aj veľkú psychickú záťaž, ktorá zhoršovala môj zdravotný stav.

Vzhľadom na odstup od podania návrhu na súd, nespravodlivým rozhodnutím a porušením uvedených článkov Ústavy Slovenskej republiky a Článkov Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd, možno celkovú finančnú ujmu stanoviť na sumu 500.000.- Sk.

Na základe uvedeného a v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami platných právnych predpisov navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 25 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov prijal sťažnosť na ďalšie konanie a po jej prerokovaní vydal tento nález:

1. Krajský súd v Trnave spoločne s Najvyšším súdom SR v konaní vedenom pod sp. zn.: 20 Cbs 31/03-61, 1 Obo 257/2004 porušili základné právo V. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé prerokovanie vecí súdom v primeranej lehote podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajský súd v Trnave spoločne s Najvyšším súdom SR v konaní vedenom pod sp. zn.: 20 Cbs 31/03-61, 1 Obo 257/2004 porušili čl. 46 ods. 1, ods. 3, čl. 12 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej porušili Článok 14, Článok 13, Článok 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tiež Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Článok 1.

3. V zmysle čl. 12 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň v zmysle Článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k.: 20 Cbs 31/03-61 zo 4. marca 2004 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Obo 257/2004 zo 7. II. 2006 a zároveň prikazuje Krajskému súdu v Trnave, aby vo veci znova konal s prihliadnutím na čl. 46 ods. 1, ods. 3, čl. 12 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a taktiež, aby konal v zmysle Článkov: 6 ods. 1, 14, 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež v zmysle Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Článok 1 – Ochrana majetku.

4. V. S. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 500.000.- Sk, ktoré mu je Krajský súd v Trnave povinný vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. V. S. priznáva náhradu trov konania ako aj náhradu trov právneho zastupovania, ktoré budú vyčíslené do troch dní od rozhodnutia.

Sťažovateľ súhlasí s tým, aby sťažnosť bola prerokovaná bez ústneho pojednávania.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným

právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14, čl. 17 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cbs 31/03 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 257/04.

1. K námietke porušenia práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 20 Cbs 31/03-61 zo 4. marca 2004 a postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 257/04 zo 7. februára 2006

1. 1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol postup a rozhodnutie krajského súdu, ako aj postup a rozhodnutie najvyššieho súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie krajského súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľa najvyšší súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu ku krajskému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

1. 2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namietal aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, a čl. 6 ods. 1 dohovoru „*nespravodlivým*“ postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 257/04 zo 7. februára 2006.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (a v danom kontexte aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu, ktorý bol v podstate nasledovne odôvodnený:

„(...) žalobca sa návrhom podaným dňa 16. 7. 2003 a upraveným dňa 8. 10. 2003 domáhal určenia neplatnosti rozhodnutia o vylúčení akcionára zo spoločnosti

predstavenstvom a náhrady škody vo výške 73 031 Sk so 17,5 % úrokom z omeškania za obdobie od 3. 7. 2003 do zaplataenia, ako aj škody na dividendách v budúcom období následkom núteného odpredaja 390 ks akcií v nominálnej hodnote 1 000 Sk/akcia. Keďže novelizáciou Obchodného zákonníka č. 500/2001 Z. z. boli valné zhromaždenia akciových spoločností povinné najneskôr do 1. 1. 2004 rozhodnúť o zmene zamestnaneckých akcií nakoľko tieto už prestali byť osobitným druhom akcií, valné zhromaždenie žalovaného rozhodlo tak, že vlastník zamestnaneckých akcií ich mohol buď predať spoločnosti, ktorá ich následne zmenila alebo doplatiť čiastku 550 Sk/akcia do výšky ich nominálnej hodnoty, čím by sa vlastník bývalých zamestnaneckých akcií stal vlastníkom akcií kmeňových. O takejto možnosti bol žalobca spoločnosťou informovaný ako akcionár vlastiaci 720 ks akcií. Žalobca však akcie spoločnosti neodpredal a doplatenie sumy 396 000 Sk na tieto akcie vykonal celkom až po rozhodnutí spoločnosti o jeho vylúčení, čo malo za následok zrušenie rozhodnutia o jeho vylúčení. Z oznámenia žalovaného zo dňa 30. 1. 2006 vyplýva, že podľa zoznamu akcionárov k 31. 12. 2005 vypracovaného Centrálnym depozitárom cenných papierov v Bratislave je žalobca akcionárom spoločnosti vlastiaci 720 ks akcií – ISIN SK 1120007812 (bývalé zamestnanecké akcie a 2 ks akcií – ISIN SK 1120004439 (kmeňové). Vzhľadom na vyššie uvedené prvostupňový súd správne rozhodol, keď v tejto časti petitu návrh žalobcu ako podaný bez právneho dôvodu zamietol. Žalobca sa však domáhal aj náhrady škody s príslušenstvom, ktorá mu mala vzniknúť tým, že musel nevýhodne predať akcie v iných spoločnostiach v nevýhodnom kurze, keďže mu žalovaný neumožnil doplatenie ceny akcií pri ich zmene na kmeňové v splátkach. V tomto sa odvolací súd stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že podmienky pre priznanie náhrady škody v zmysle ust. § 373 a nasl. Obch. zák. preukázané a teda ani splnené zo strany žalobcu neboli. Žalobca bol v zmysle § 177 Obch. zák. v danom prípade povinný splatiť emisný kurz akcií, ak naďalej mal v úmysle byť akcionárom tejto spoločnosti. Žalovaná spoločnosť ho k povinnosti na doplatenie nominálnej hodnoty akcií vyzvala a učila mu lehotu, do ktorej mal možnosť svoju povinnosť splniť, bolo preto na ňom, ako sa zachová a či svoju povinnosť splní. K porušeniu povinnosti voči akcionárovi zo strany spoločnosti nedošlo, škoda ako následok porušenia povinnosti mu nevznikla, a preto mu ani nevznikol nárok na náhradu škody tak, ako si ju v konaní uplatnil. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. (...)“

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

1. 3. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojich základných práv garantovaných v čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 13, čl. 14, čl. 17 dohovoru a v čl. 1 dodatkového protokolu postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 257/04 zo 7. februára 2006.

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedených základných práv, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení jeho práva na súdnu ochranu, na účinný prostriedok nápravy, pričom, ako to bolo konštatované vyššie, súdy postupovali spravodlivo, teda aj bez diskriminácie a nedošlo k zneužitiu práv. Sťažovateľovi súdy neodpreli spravodlivosť, ibaže jeho žalobnému návrhu nevyhoveli. Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy pritom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94,

I. ÚS 8/96). Preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2. Zo sťažnosti vyplýva aj tvrdenie sťažovateľa, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cbs 31/03 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 257/04 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

2. 1. Pokiaľ ide o napadnutý postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cbs 31/03, zo samotnej sťažnosti vyplýva, že toto konanie bolo ukončené vydaním rozsudku č. k. 20 Cbs 31/03-61 zo 4. marca 2004.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a teda aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským a najvyšším súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pri tom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty,

v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Sťažovateľ predmetnú ústavnú sťažnosť odovzdal na poštovú prepravu 20. marca 2006 a ústavnému súdu bola doručená 22. marca 2006, teda v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu namietané porušovanie označeného základného práva sťažovateľa na krajskom súde už netrvalo. Toto konanie, v ktorom malo dochádzať k zbytočným prieťahom, bolo skončené najneskôr 28. júla 2004, keď bol spis podľa zistenia ústavného súdu doručený najvyššiemu súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa. Tento skutkový stav bol základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

2. 2. Pokiaľ ide o napadnutý postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 257/04, toto odvolacie konanie bolo podľa zistenia ústavného súdu začaté 28. júla 2004 a ukončené bolo vydaním rozsudku zo 7. februára 2006. Písomné vyhotovenie tohto rozhodnutia bolo uskutočnené do 30 dní a spis bol vrátený krajskému súdu 15. marca 2006, takže v čase podania tejto sťažnosti namietané porušenie základných práv ani na najvyššom súde už netrvalo.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup najvyššieho súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikoval ako porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2006